

Proloog

Kliimaseadmega hotellifuajee jahedusest öö auravasse põrgukuumusse koperdamine ei aita tal kuidagi kainemaks saada. Ta nahal hakkab kiiresti pakitsema puhta alkoholina tunduv higi, mis muudab niiskeks selja ja ristluud. Kuidas saab kell kolm öösel olla nii palav? Ja kus see naine on? Kus ta on? Mees pöördub vaatama, kas naine võiks ta selja taga olla, ja näeb teda kahekordselt, kahvatu ja lainetavana läbi hotelli suure akna. Ja siis märkab ta vilkuvat suunatulega peatumisest märku andvat autot ja ta puperdav süda vähendab tempot. Ta on siin. Viimaks ometi. Tänu jumalale. See öudne öö saab läbi. Ta kissitab silmi, et pilti fookusesse saada, otsides juhistmelt naise valkjablondide juuste lohutavat läiget, kuid seda pole. Aken keritakse alla ja mees pörkub veidi eemale.

„Mis toimub?“ küsib ta rooli taga istuva tumedapäise naise käest. „Mida sina siin teed? Kus mu abikaasa on?“

„Kõik on korras,“ vastab naine. „Tema saatis mind. Ta läks joomisega pisut üle piiri. Ta palus mul sind koju tuua. Lase käia. Istu autosse.“

Mees vaatab tüdrukut otsides selja taha, näeb teda hotellist lahkumas ja kiirel sammul vastassuunas kõndimas, käekott tugevasti vastu külge surutud.

„Mul on vett. Mul on kohvi. Tule juba. Kohe oled kodus.“

Koer naise süles uriseb vaikselt, kui mees end kõrvalistuja kohale sätib.

„Ma mõtlesin, et sa läksid ära,“ ütleb mees selja tagant turvavööd otsida kohmides. „Ma mõtlesin, et sa oled läinud.“

Naine naeratab plastist veepudelilt korki pealt keerates ja ulatab pudeli mehele.

„Jah,“ ütleb ta. „Läksingi. Aga tal oli mind vaja. Niisiis, ühesõnaga ... Joo see ära. Joo pudel tühjaks.“

Mees kergitab pudeli oma kuivadele-kuivadele huultele ja hakkab lonksama. Seejärel sulgeb ta silmad ja ootab koju jõudmist.

ESIMENE OSA

MAIKUUS NETFLIXIS:

„Tere! Ma olen su astrooloogiline kaksik!“

Selle täiesti omalaadse asja toovad teieni sarjade „The Monster Next Door“ ja „The Serial Date Swindler“ tegijad. See on taskuhääling dokumentaalfilmi kujul, võiks öelda, et omamoodi taskudokumentaal. 2019. aasta juunis alustas populaarne taskuhäälingujuht Alix Summer, kes on enim tuntust kogunud edukaid naisi käsitleva taskuhäälingute seeriaga, ühekordse projektiga, mis kandis nime „Tere! Ma olen su astrooloogiline kaksik!“ ja keskendus keskendus temaga samal päeval sündinud kohalikule naisele. Projekti edenedes hakkas Summer oma tagasihoidliku naabri kohta teada saama asju, mida ta poleks osanud ettegi kujutada, ja vaid mõne nädalaga oli Summeri elu rusudes ja kolm inimest surnud. Täiega kõhedust tekitav kraam koos šokeerivate pilguheitudega inimmõistuse kõige pimedamatesse nurkadesse. Anname garantii, et te ei suuda vastu panna kiusatu-sele kõik osad ühe päevaga ära vaadata.

„Tere! Ma olen su astroloogiline kaksik!“

NETFLIXI OMASARI

Ekraan on tume. Aegamisi ilmub nähtavale salvestusstudio sisemus.

Tekst ekraanil annab teada:

Salvestatud lõik Alix Summeri taskuhäälingust, 20. juuni 2019

Kostab naisehääli: „Tunned sa end mugavalt, Josie?“

„Jah. Kõik on hästi.“

„Tore. Äkki räägid seni, kuni ma ettevalmistusi teen, mulle sellest, mida sa täna hommikusöögiks söid?“

„Oh. Ee...“

„See on lihtsalt helikvaliteedi kontrollimiseks.“

„Olgu. Selge. No ma sõin röstsaiat. Kaks viilu röstsaiat. Üks oli moosiga. Teine maapähklivõiga. Ja jõin kruusi teed. Sellist peenemat, Marksist. Kuldses karbis.“

„Piimaga?“

„Jah. Piimaga.“

Järgneb lühike paus.

Kaamera liigub läbi tühja studio, keskendudes detailidele: monitori ühendusjuhtmed, lauale jäänud kõrvaklapid, tühi kohvikruus.

„Kuidas on? Kas kõik töötas?“

„Jah. Kõik on ideaalne. Me oleme valmis. Ma loen nüüd kolmest üheni ja seejärel tutvustan sind, eks?“

„Jah. Olgu.“

„Viimase peal. Kolm, kaks, üks ... Tere ja tere tulemast! Minu nimi on Alix Summer ja seekord on mul teile pakkuda midagi natuke teistsugust ...“

Heli sumbub ja ekraan muutub taas mustaks.

Jooksma hakkavad algustiitrid.

Laupäev, 8. juuni 2019

Josie lausa tajub gastropubi kuldsesse kumasse sisenedes oma abikaasa ebamugavustunnet. Ta on sellest kohast sada korda mööda kõndinud. Mõeldes: see ei ole meie jaoks. Kõik on liiga noored. Ta polnud väljas seisvale tahvlile kirjutatud toitude nimesid kuulnudki. Mis asi on *bottarga*¹? Aga sel aastal oli ta sünnipäev sattunud laupäevale ja sel aastal ta ei vastanud Walteri küsimusele, mida ta teha tahaks: oh, koju tellitud toit ja pudel veini käib küll. Sel aastal oli ta mõelnud Lansdowne'i nime kandva pubi meekarva valgusele, soojadel suvepäevadel õuelaudadel seisvatele šampanjanõudele ja oli ka mõelnud rahale, mille ta vanaema oli talle eelmisel kuul oma testamendiga jätnud. Seejärel oli ta end peeglist vaadanud, püüdnud end näha sünnipäeva Queen's Parkis asuvas gastropubis tähistava inimesena ja öelnud: „Me võiksime välja õhtust süüa minna.“

„Olgu siis,“ oli Walter öelnud. „On sul mingi kindel koht plaanis?“

Ja tema oli vastanud: „The Lansdowne. Tead küll. Salusbury Roadil.“

Mees oli seepeale talle otsa vaadanud, kulmu kergitanud ja tähendanud: „Sinu sünnipäev. Sinu valik.“

Nüüd hoiab ta ust naise jaoks lahti ja too astub sellest sisse. Nad seisatavad hetkeks, peatatuna sildist „Palun oodake, kuni teid lauda juhatatakse“, ja Josie vaatab ringi, silmitsedes varaseid õhtustajaid ja napsuvõtjaid, käekotti käsivartega vastu kõhtu surudes.

¹ Roog, mida Itaalias valmistatakse enamasti hariliku kefaali marjast. *Stin ja edaspidi tõlkija märkused.*

„Fair,“ ütleb ta kirjutusalusega saabuvale noormehele. „Josie. Laud on kinni pandud poole kaheksaks.“

Noormees naeratab talle, siis Walterile, siis jälle talle ja tähendab: „Kahele, eks ole?“

Nad juhatatakse kenasse nurgalauda. Walter saab koha polsterdatud pingil, Josie sametiga kaetud toolil. Neile ulatatakse alustele kinnitatud menüüd. Josie on tegelikult menüüga internetist tuttav, ta uuris seda, et tundmatuid asju guugeldada, ja teab juba, mida ta võtab. Ja nad tellivad šampanjat. Teda ei huvita, mida Walter sellest arvab.

Ta tähelepanu köidab lärmakas siseneja publi ukse juures. Sisse astub naine, pihus õhupall kirjaga „Sünnipäevakuninganna“. Ta juuksed on jäiselt blondid ja lõigatud soengusse, mis paneb need voogama nagu vee. Naine kannab laiade säärtega pükse ja toppi, mis on tehtud kahest musta kanga tükist, mida hoiavad külgedelt koos paelad. Ta nahk on päevitunud, naeratus lai. Tema kannul tuleb rühm samas vanuses inimesi, üks neist hoiab lillekimpu, teine erinevaid peeneid kingikotte.

„Alix Summer!“ ütleb naine kõlava häälega. „Laud neljateistkümnene.“

„Vaata,“ ütleb Walter oma naist kergelt müksates. „Veel üks sünnipäevalaps.“

Josie noogutab eemalolevalt. „Jah,“ ütleb ta. „Tundub nii.“

Rühm suundub kelneri kannul laua juurde, mis asub täpselt Josie oma vastas. Josie näeb, et laual on juba kolm jäänõud, igas neist kaks pudelit jahutatud šampanjat. Seltskond võtab lärmakalt istet, hõikudes vastamisi korraldusi, kes peaks kuhu istuma, sest keegi ei taha, taeva päralt, istuda oma abikaasa kõrval, ja neid kõiki juhendab naine nimega Alix Summer, näol lai naeratus. Pikka kasvu punaste juustega mees, kes on arvatavasti ta abikaasa, võtab ta käest õhupalli ja seob selle tooli seljatoe külge. Peagi on kõik istunud ja esimesed šampanjapudelid avanevad plopsatusega ja nende sisu valatakse neljateistkümnesse klaasi, mida hoiavad väljasirutatud käes neliteist

päevitunud käsivarte ja kuldsete käevõrude ja säravvalgete särgivarrukatega inimest, ja nad kõik löövad klaasid kokku. Laua kaugemas otsas istuvad tõusevad, et üle laua küünitada, ja kõik ütlevad: „Alixi terviseks! Palju õnne sünnipäevaks!“

Josie pilk on naises kinni. „Kui vana ta sinu arvates on?“ küsib ta Walterilt.

„Issake, ei mina tea. Tänapäeval on seda raske öelda. Äkki varastes neljakümnendates?“

Josie noogutab. Täna on tema neljakümne viies sünnipäev. Tal on seda raske uskuda. Kunagi oli ta noor ja mõtles, et neljakümne viieseks saamine on võimatu, sinna on nii kaua aega. Ta oli arvanud, et nelikümmend viis on nagu teine maailm. Aga see juhtus kiiresti ja on hoopis midagi muud, kui ta arvanud oli. Ta heidab pilgu Walterile, tema hääbuvale hiilgusele, ja küsib endalt, kuidas kõik oleks olnud, kui ta poleks mehega kohtunud.

Ta oli nende tutvumise ajal olnud neljateistkümnendaastane. Mees oli temast üksjagu vanem, no tegelikult *palju* vanem. Kõik, välja arvatud Josie ise, olid toona šokeeritud olnud. Üheksateistkümnendal abielus. Kahekümne kahe aastasel esimene laps. Järgmine kahekümne neljasel. Kiires tempos edasi keritud elu ja nüüd peaks ta väidetavalt jõudma tippu, mäeharjale, et sealt siis aegamisi ja rahulolevalt alla tulla, aga talle küll ei tundu, et kuskil oleks olnud mingi tipp, pigem kuristik, põhjustatud traumast, mis koos hirmutombuga ta maos üha ringiratast tiirutab.

Walter on nüüd pensionil, ta juuksed on läinud ja suur osa kuulmisest ja nägemisest samuti ja tema keskeja kõrgpunkt on kuskil nii kaugel minevikus ja sedavõrd takerdunud väikeste laste kasvatamise kõrvetavkuuma lõõska, et on sisuliselt võimatu meelde tuletada, milline ta Josie vanuses oli.

Josie tellib lameleiba feta ja päikesekuivatatud tomatitega ja järgmiseks käiguks tuunikalaga *tagliata* („Sõna *tagliata* on tuletatud tegusõnast *tagliare*, „lõikama“) valgetest ubadest

püreega ning pudeli Veuve Clicquot'd („Veuve Clicquot' Yellow Label paistab silma oma rikkaliku ja sooja aroomi poolest“) ja haarab siis Walteril käest ja libistab pöidlaga üle ta vanusest maksaplekilise naha ja küsib: „Kas kõik on korras?“

„Jah, muidugi, kõik on hästi.“

„Mida sa siis sellest kohast arvad?“

„See on ... jah. See on tore. Mulle meeldib.“

Josie nägu särab. „Tore,“ ütleb ta. „Mul on hea meel.“

Ta kergitab šampanjaklaasi ja sirutab selle Walteri poole. Too puudutab naise klaasi enda omaga ja ütleb: „Palju õnne sünnipäevaks.“

Naeratus on Josie näole tardunud, kui ta vaatab Alix Summerit ja ta suurt sõprade seltskonda, tema punapäist abikaasat, kes on käe lõdvalt üle naise tooli seljatoe heitnud, suuri taldrikuid liha ja saiaga, mida nende lauda kantakse ja nende ette asetatakse, nagu oleksid need eikuskilt välja võlutud; nende häält, nende tekitatud lärmi; seda, kuidas nad täidavad oma häälte, käsivarte ja jutuga iga tolli ruumist. Neist voogav energia on pulbitsev, pööriseline, joovastav virmalistepilv närvidele käivast ja hunnitust privileegeritusest. Ja selle kõige keskel on Alix Summer oma laia naeratuse ja suurte hammastega, valgust peegeldavate juuste ja lihtsa kuldketiga, milles otsas ripub miski, mis iga ta liigutuse peale ta säravat rangluud riivab.

„Huvitav, kas temal on ka päriselt täna sünnipäev?“ arutab Josie endamisi.

„Võib-olla,“ ütleb Walter. „Aga täna on laupäev, nii et kes teab.“

Josie käsi leiab keti, mida tema on alates kolmekümnen-dast eluaastast kaelas kandnud: tolle aasta sünnipäevakink Walterilt. Ta mõtleb, et vast tasub sellele ripats juurde otsida. Midagi säravat.

Just sel hetkel nihutab Walter üle laua tema ette väikese kingipaki. „See pole midagi väga suurt. Ma tean, sa ütlesid, et

ei taha midagi, aga ma ei uskunud sind.“ Mees muigab tema poole vaadates ja Josie naeratab talle vastu. Ta harutab väikese paki lahti ja võtab selle seest välja pudeli Ted Bakeri parfüümi.

„See on armas,“ ütleb ta. „Suur tänu sulle.“ Ta küünitab end üle laua ja suudleb Walterit kergelt põsele.

Alix Summer avab vastaslauas kingikotte ja uurib sünnipäevakaarte ja hõigub oma sõpradele ja perekonnale tänusõnu. Ta asetab kaardi lauale ja Josie näeb sellele trükitud numbrit „45“. Ta müksab Walterit. „Vaata,“ ütleb ta. „Nelikümmend viis. Me oleme astrooloogilised kaksikud.“

Niipea kui Josie on need sõnad suust saanud, tunneb ta endast läbi voogavat närivat leinatunnet, mida on kogunud suurema osa oma elust. Ta pole kunagi varem leidnud ühtki asja, millega seda tunnet põhjendada; ta ei ole kunagi teadnud, mida see tähendab. Aga nüüd ta teab, mida see tähendab.

See tähendab, et temaga on asjad valesti; et kõik, sõna otsestest mõttes kõik, mis teda puudutab, on valesti ja tema aeg enda korda tegemiseks hakkab otsa saama.

Ta näeb Alixit tõusmas ja tualeti poole suundumas, kargab samuti püsti ja ütleb: „Ma lähen vetsu.“

Walter tõstab üllatunult pilgu Parma singi ja meloni kohalt, kuid ei ütle midagi.

Hetk hiljem on Josie ja Alexi peegelpildid kõrva peeglis kraanikausside kohal.

„Hei!“ ütleb Josie ja ta hääl kõlab kiledamalt, kui ta tahaks. „Ma olen su astrooloogiline kaksik!“

„Oi!“ ütleb Alix ja ta näoilme on silmapilk soe ja avatud. „Kas sinul on ka täna sünnipäev?“

„Jah. Ma sain täna nelikümmend viis!“

„Oi, lahe!“ ütleb Alix. „Mina ka. Palju õnne sünnipäevaks!“

„Sulle ka!“

„Mis kell sa sündisid?“

„Issake,“ ütleb Josie. „Pole aimugi.“

„Ma ka ei tea seda.“

„Sündisid sa kuskil siin lähedal?“

„Jah. St Mary haiglas. Sina?“

Josie süda hüppab rinnus. „Ka St Mary haiglas.“

„Oi, lahe!“ ütleb Alix uuesti. „See on isegi natuke õudne.“

Alixi sõrmed liiguvad kaelas oleva ripatsi juurde ja Josie näeb, et see on kuldne kimalane. Ta tahab just öelda midagi nende sündimisega seotud kokkusattumuse kohta, kui tualettruumi uks avaneb ja sisse astub üks Alixi sõpradest.

„Seal sa oledki!“ ütleb sõber. Ta kannab seitsmekümnendate stiilis luitunud teksaseid ja õlgu paljastavat pluusi ja hiiglaslikke ümmargusi kõrvarõngaid.

„Zoe! See daam siin on mu astroloogiline kaksik! See on mu suur õde Zoe.“

Josie naeratab Zoele ja ütleb: „Sündinud samal päeval samas haiglas.“

„Ohoo! See on nii lahe,“ ütleb Zoe.

Siis viivad Zoe ja Alix jutu Tohutult Kokkusattumuselt kõrvale ja Josie näeb silmapilk, et see on möödas, see veider kokkukuuluvushetk – see oli Alixi jaoks põgus ja tähtsusetu, kuid Josie jaoks on see mingil põhjusel oluline ja tähenduslik ja ta tahaks sellest kinni haarata ja sellele taas eluvaimu sisse puhuda, kuid ei saa. Ta peab minema tagasi oma abikaasa ja lameleiva juurde ja laskma Alixil naasta tema sõprade ja peo juurde. Ta poetab lahkuma pöördudes vaikselt: „Head aega siis,“ ja Alix naeratab talle laialt ja ütleb: „Palju õnne sünnipäevaks, astroloogiline kaksik!“

„Sulle samuti!“ ütleb Josie.

Aga Alix ei kuule teda.

Kell üks öösel

Alixi pea käib ringi. Kogu see kesköine tekiila. Liig mis liig. Nathan valab endale Šoti viskit ja selle lõhn paneb Alixi pea veelgi kiiremini ringi käima. Majas on vaikne. Mõnikord, kui

neile on sattunud energiline lapsehoidja, on lapsed nende koju saabudes ikka veel üleval, rahutud ja närvidele käivalt ärkvel. Mõnikord lõugab televiisor. Aga mitte täna õhtul. Tasase jutuga viiekümnendates lapsehoidja lahkus pool tundi tagasi ja maja on korras, nõudepesumasin undab, kass hiilib sihikindlalt üle pika diivani Alixi suunas, hakates nurru lööma veel enne, kui Alixi käsi on ta kasukani jõudnud.

„See naine,“ hõikab ta kassi küünist oma pükstest lahti sikutades Nathanile. „See, kes muudkui vahtis. Ta tuli tualetti. Selgub, et temal on ka täna neljakümne viies sünnipäev. Sellepärast ta vahtiski.“

„Haa,“ ütleb Nathan. „Astroloogiline kaksik.“

„Ja tema sündis ka St Mary haiglas. Naljakas, sa ju tead, et ma olen alati arvanud, et pidin olema üks kahest. Ma mõtlen kogu aeg, kas mu ema ühte meist haiglasse ei jätnud. Äkki oligi see tema?“

Nathan vajub raskelt tema kõrvale istuma ja loksutab viskit üksildase hiiglasliku silindrilise jääkuubiku ümber, mida ta mineraalveest valmistab. „Tema?“ ütleb ta ükskõikselt. „See on äärmiselt ebatõenäoline.“

„Miks?“

„Sellepärast, et sina oled imeilus ja tema on ...“

„Mis ta on?“ Alix tunneb rinnus kohumas õiglustunnet. Talle meeldib, et Nathan teda ilusaks peab, kuid samas sooviks ta, et Nathan märkaks ka tavapärasest mõttes vähem kaunite naiste ilu. Naiste välimuse põhjal maha tegemine jätab temast pealiskaudse naistevihkaja mulje. Ja see tekitab Alixis tunde, et tegelikult ei meeldigi mees talle eriti. „Minu meelest oli ta väga kena. Tead küll, silmad, mis on nii pruunid, et tunduvad peaaegu mustana. Ja siis need lained juuksed. Aga ikkagi, see on nii kummaline. Mõte, et kaks inimest on sündinud samas kohas ja samal ajal.“

„Tegelikult mitte. Sel päeval sündis St Mary haiglas ilmselt veel kümme last. Ehk rohkemgi.“

„Aga ikkagi, ühega neist kohtuda on veider. Ja veel oma sünnipäeval.“

Kass on nüüd ta süles mõnusalt keraskas. Naine libistab sõrmi läbi kassi kaelakarva ja sulgeb silmad. Tuba hakkab taas keerlema. Ta teeb silmad lahti, libistab kassi sülest maha, jookseb koridoris asuvasse tualettruumi ja oksendab metsikult.

8.12 hommikul

Pühapäev koidab kuuma ja kleepuvana. Nathanit ei ole ta kõrval voodis ja Alix üritab eelmise õhtu kildudest midagi suurema pildi sarnast kokku klapitada. Pubi, šampanja, tekiila, ümber pargi koju jalutamine, läbi tara laste loomaaia partidega rääkimine, prääks-prääks, Nathan Šoti viskit valamas, ta süles kerra tõmbunud kass, ruumilõhnastuspulkade lõhn alumise korruse tualetis ta okse lehaga segunemas, üle laste magamistubade ukse kiikamine, põski puudutavad ripsmed, öölambid, pidžaamad, Nathani nägu peeglis tema oma kõrval, suu ta kaela vastas, käed ta puusadel, seksi tahtmas, EI, PÄRIS SEGI OLED VÕI, siis voodi. Aga padi Nathani voodipoolel on puutumata. Kas nad läksid tülli? Kus ta magab?

Ta ronib ettevaatlikult voodist välja ja piilub vannituppa. Seal teda pole. Ta läheb trepist alla koridori ja kuuleb oma laste hääli. Kõõgis on telekas ja Eliza lamab selle ees diivanil, kass rinnal lesimas. Leon istub sülearvuti taga. Pikal koorekarva köögiletil on laiali hommikusöögi jäägid.

„Kus isa on?“

Eliza tõstab pilgu. Ta kehitab õlgu.

„Leon, kus isa on?“

Poiss võtab kõrvaklapid peast ja kissitab ema poole vaadates silmi. „Mida?“

„Kus isa on?“

„Ei tea.“

Alix astub aeda. Tagumise terrassi kiviplaadid on juba jalge all soojad. Nathanit ei ole kuuris, samuti ei ole teda stuudios. Ta otsib pidžaama taskust telefoni ja helistab mehele. Telefon kutsub, kuni kõne katkeb.

„Kas sa nägid teda enne?“ küsib ta tagasi kööki minnes Eliza käest.

„Ei. Ema?“

„Jah.“

„Kas me võime täna raamatupoodi minna?“

„Jah, muidugi. Muidugi läheme.“

Alix teeb kohvi ja joob vett ja sööb röstsiaa. Ta teab, mis on juhtunud, ja teab, mida oodata. Seda pole mõned kuud juhtunud, aga ta mäletab selle vormi; seda, milline kohutav, painav õudusunenägu see on. Sünnipäevaõhtul tuntud rõõmust on ta mälestustes alles veel üksnes räbalad.

Teise tassi kohviga istet võttes meenub talle midagi eelmisest õhtust.

Naine tualetis, kel oli temaga samal päeval sünnipäev. Mis ta ütleski oma nime olevat? Või siis ei öelnudki.

Ta mõtleb endamisi, mida see naine sel hommikul teeb. Ta küsib endalt, kas ka tema abikaasa on vaikselt öhe kadunud, jättes ta üksipäini ärkama. Ei, mõtleb ta, muidugi ei ole. Teiste abikaasad seda ei tee. Ainult tema oma.

Mees ilmub taas välja kell neli pärastlõunal. Tal on seljas samad riided, mis eelmisel õhtul. Ta trügib naisest mööda kööki, et pääseda külmiku juurde, võtab pudeli dieetkoolat ja joob januselt.

Alix silmitseb meest, oodates, et too rääkima hakkaks.

„Sa olid täiesti pilditu,“ ütleb too. „Aga minul oli endiselt ... sumin sees. Mul oli lihtsalt vaja ...“

„Edasi juua?“

„Jah! Või ei. Noh, juua oleksin ma võinud siin ka. Aga mul oli vaja lihtsalt *välja* saada, saad aru.“

Alix sulgeb silmad ja hingab raskelt. „Me olime eile õhtul väljas. Terve õhtu, kella kuuest kuni südaööni. Me kohtusime kõigi oma sõpradega. Me jõime kuus tundi jutti. Meil oli tore, siis tulime koju. Sina jõid viskit. Ja siis tahtsid uuesti välja minna?“

„Nojah. Vist. Ma lihtsalt ... ma olin väga purjus. Ma ei mõelnud selgelt. Lihtsalt andsin oma tungidele järele.“

„Kus sa käisid?“

„Sohos. Giovanni ja Rob olid seal. Võtsime koos mõned joogid.“

„Kuni kella neljani pärastlõunal?“

„Ma võtsin hotellis toa.“

Alix lõriseb summutatult. „Sa maksid koju tulemise asemel hotellis magamise eest?“

„Minust ei olnud eriti kuskile minejat. See tundus hetkel kõige mõistlikum.“

Mees näeb tülgastav välja. Alix püüab teda ette kujutada keset ööd Sohos ringi kakerdamas, ühte jooki teise järel kõrri kallamas. Ta püüab ette kujutada, mis tunne võis olla kell neli hommikul kuskile hotelli vankuda, punased juuksed sassis, hingata vastuvõtutöötajale näkku alkoholi ja rammusa toiduga täidetud pika öö lehkasid, et seejärel hotellitoas voodisse vajuda ja tühjas toas häälekalt norskama hakata.

„Kas sind siis keskpäeval välja ei visatudki?“

Mees mudib hallisegust habemetüügast lõual ja teeb kerge grimassi. „Nojah,“ ütleb ta. „Nad tegelikult üritasid mind üsna mitu korda maast lahti saada. Nad, ee, pidid lõpuks tuppa sisse murdma. Tead küll, selleks, et kontrollida, kas ma olen ikka elus.“

Ta näole ilmub seda öeldes kohmetu muie ja Alix taipab, et kakskümmend aastat tagasi oleks tegu olnud looga, mille üle nad oleksid nalja heitnud. See oleks miskipärast naljakas tundunud: täiskasvanud mees joob ligi kaksteist tundi jutti, läheb Sohosse hulkuma, hotellitöötajad on sunnitud ta tuppa

sisse murdma, kuna kardavad, et ta võib surnud olla, leides ta kahtlemata eest poolalasti sirakil voodist, käed-jalad laiali, pildituna, pohmellis, vastikuna.

Ta oleks selle peale naernud.

Aga enam mitte.

Mitte nüüd, mil ta on neljakümne viie aastane.

Nüüd mitte.

Nüüd tunneb ta lihtsalt tülgastust.

Pühapäev, 9. juuni

Josie ärkab äkitselt madalast unenäolaukast; unenäost, mis oli ta teadvuse pealispinnale sedavõrd lähedal, et ta peaaegu suudab seda kontrollida. Ta on Lansdowne'i restoranis. Alix Summer on seal ja hõikab teda oma lauda kutsudes. Laud on kaetud külluslike puuviljakaussidega. Naise sõbrad lahkuvad. Kõrts on tühi. Alix ja Josie istuvad teineteise vastas ja Alix ütleb: „Ma vajan sind.“ Ja siis ärkab Josie üles.

See oli busside pärast.

Bussid äratasid ta alati üles.

Nad elasid täpselt bussipeatuse kõrval tiheda liiklusega räpasel tänaval Kilburni ja Paddingtoni piiril. Sel tänaval asuvad suured viktoriaanlikud villad olid kohalikku ajalugu käsitleva veebilehe andmetel ehitatud 1876. aastal jõukate kaupmeeste tarbeks. Tänav ise oli kunagi viinud Kilburn Priory vesiravilasse ja ilmselt kolisesid sel vankrirattad ja kolksusid hobuste kabjad. Nüüdseks on kõik selle tee ääres asuvad uhked villad suvaliselt korteriteks jagatud ja lähedalt möödud lõputu liiklusvoog krohvitud välisseintele vanade ajalehtede luitunud tooni andnud. Ja bussid. Sellel marsruudil sõidab kolm liini ja niisiis peatub või möödub neid iga mõne minuti järel. Hüdraulikaseadmete sisin, mida buss peatudes tekitab, on nii vali, et mõnikord otsib koer selle eest nurgas redupaika.

Josie vaatab kella. See näitab 8.12. Ta tõmbab raskest teksakangast kardinad eest ja kiikab tänavale. Ta seisab bussis istuvatest, neid oma magamistoa aknast piiluvast naisest täielikus teadmatuses olevatest inimestest veidi enam kui meetri kaugusel. Koer sibab tema juurde ja ta asetab käe looma pealaele. „Hommikust, Fred.“

Tal on kerge pohmell. Pool pudelit šampanjat eelmisel õhtul ja nad lõpetasid eine Sambucaga. Seda oli rohkem, kui Josie on harjunud jooma. Ta läheb elutuppa, kus Walter istub söögilaua taga tänavale avaneva vaatega akna all.

„Hommikust,“ ütleb mees talle napilt naeratades, et siis pilk taas arvutiekraanile suunata.

„Hommikust,“ vastab naine kööginurka suundudes. „Kas sa koerale süüa andsid?“

„Jah, andsin küll. Ja käisin temaga väljas ka ära.“

„Aitäh sulle,“ ütleb Josie soojalt. Fred on tema koer. Walter ei tahtnud koera, vähemalt mitte sellist taskukoera nagu Fred, kes on kääbusspitsi ja *chihuahua* ristand. Naine vastutab tema eest täielikult ja on tänulik iga kord, kui Walter talle koera osas kuidagi abiks on.

Ta teeb endale röstsaia ja teed ja tõmbab end toanurgas väikesele diivanile kerra. Telefoni sisse lülitades näeb ta, et on eelmisel õhtul hilja Alix Summerit guugeldanud. See siis selgitabki, miks ta ärkamisel hetkel temast und nägi.

Nagu selgub, on Alix Summer võrdlemisi hästi tuntud taskuhäälingu vedaja ja ajakirjanik. Tal on Instagramis kaheksa tuhat jälgijat ja Twitteriga on sama lugu. Tema tutvustus ütleb: „Ema, ajakirjanik, feminist, elukutseline oma nina kõigi asjadesse toppija ja uudishimutseja, läbikukkunud joogafanaatik, Queen’s Parki elanik/armastaja.“ Lisatud on link tema taskuhäälingu kanalile, mis kannab nime „Ainult naised“ ja kus ta intervjuuerib edukaid naisi edukas olemise teemal. Mõned nimed tulevad Josiele tuttavad ette: näitlejanna, uudistediktor, sportlane.

Ta asub ühte neist kuulama: naine nimega Mari le Jeune juhib üleilmset iluimpeeriumit. Alixi häälel on teda tutvustades nagu samet ja Josie saab aru, miks ta on just sellise elukutse kasuks otsustanud.

„Mida sa seal kuulad?“ kuuleb ta Walterit küsimas.

„Ühte taskuhäälingut. See on see naine, Alix, kellega ma

eile õhtul pubis kohtusin. Minu astrooloogiline kaksik. Ta teeb taskuhäälinguid,“ vastab Josie.

Ta kuulab mõnda aega veel. Naine nimega Mari räägib, kuidas ta noorelt teda kontrolliva mehega abiellus. „Mida ma ka ei teinud, ta kontrollis kõike, mida ma sõin, mida selga panin. Ta pööras mu lapsed minu vastu. Ta pööras mu sõbrad minu vastu. Mu elu oli tibatilluke, ta justkui oleks selle võtnud ja sellest iga viimse kui tilga *minust* välja väänanud. Ja siis, 2005. aastal ta suri, üsna äkitselt. Ja mulle tundus, nagu oleks keegi minus „alusta otsast“ nuppu vajutanud. Avastasin, et kõigil neil süngetil koos abikaasaga elatud aastatel, kui olin arvanud, et olen maailmas üksi, oli taustal oodanud hulk inimesi, et ma nende sekka tagasi tuleksin – nad olid kogu aeg olemas olnud. Nad korjasid mu üles ja võtsid endaga kaasa.“

Siis kostab taas Alixi hääl. „Ja mis sa arvad, milliseks oleks su teekond kujunenud siis, kui su abikaasa – ja ma loodan, et ma pole seda öeldes kalk või tundetu – poleks niivõrd noorelt surnud? Mis sa arvad, kas sa oleksid sel juhul välja jõudnud sinna, kus sa oled praegu? Kas sa oled mõnikord mõelnud, et su edu, kõik su saavutused, on kuidagimoodi seotud saatusega? Või oled arvamusel, et üksnes su abikaasa traagiline surm andis sulle võimaluse selle tee leidmiseks?“

„See on väga hea küsimus ja tegelikult ma mõtlen sellele pidevalt. Ma olin abikaasa surma hetkel kolmekümne kuue aastane. Kui ta diagnoosi sai, polnud ma tema juurest lahkumiseks veel kaugeltki piisavalt tugev, ma ootasin alateadlikult aega, mil lapsed on suuremad. Aga samas olin ma nii palju aastaid unistanud asjadest, mida ma teda maha jättes tegema hakkas, et mul oli juba valmis plaan eluks ilma temata, ehkki sel hetkel ma seda veel ei teadnud. Niisiis jah, on võimalik, et ma oleksin seda rada käinud ka teda vähile kaotamata, aga tema surma tõttu juhtus see lihtsalt varem. See andis mulle rohkem aega firma üles ehitamiseks,

selle tundma õppimiseks, kasvatamiseks, koos sellega kasvatamiseks. Ootamise korral oleksid asjad olnud teistsugused. Ja ehkki see kõlab kohutavalt, annab surm võimaluse alustada puhtalt lehelt. Mingeid halle alasid ei ole. Ei mingit mitmetimõistmist. Mingis mõttes on see nagu tühi lõuend. Ja see osutus minu jaoks väga kasulikuks, kui tuli aeg kaaluda neid lõputuid võimalusi, mis avanesid mulle paari esimese aasta jooksul. Kui ta poleks surnud, ei oleks ma siin, kus ma hetkel olen.“

Josie vajutab pausinupule. Ta hing on korraks kinni jäänud, ta tunneb end peaaegu oimetuna. *Surm annab võimaluse alustada puhtalt lehelt.* Ta heidab pilgu üle toa Walteri poole, et näha, kas too on midagi märganud, aga mees ei näe ega kuule midagi. Josie paneb taskuhäälingu uuesti mängima ja kuulab selle lõpuni. Mari-nimelisele naisele kuulub nüüd maailma eri paigus kolm ettevõtte haru, kõik ta neli last töötavad pereäris ja ta on Ühendkuningriigi suurima koduvägivallavastase heategevusorganisatsiooni asutaja. Taskuhäälingu lõppedes istub Josie hetke ja laseb kõigel, mida ta selle naise erakordse elu kohta teada sai, endast läbi voolata. Seejärel suundub ta taas Google'i otsingute tulemuste juurde ja kerib mõnda aega Alixi Instagramis. Nagu arvata võiski, näeb ta suure tööpinnaga kööki, punapäiseid lapsi tuulistel rannaribadel, vaateid Londoni pilvelõhkujatest, kokteile ja kasse ja roosatavkuldseid puhkusi. Alixi lapsed näevad väiksed välja, ilmselt pole nad vanemad kui kümneaastased, ja Josie tahaks teada, mida Alix kõik need aastad enne nende sündi tegi. Mida teevad kolmekümneaastased, kui nad lapsi ei kasvata? Kuidas nad oma aega sisustavad?

Ta teeb Alixi ja ta abikaasa foto juures väikese pausi. Mees on pikk, isegi võrreldes Alixi endaga, kes on paljudest naistest pikem, ja tema tihe punane juuksepehmas on mingit laadi filtri mõjul veel punasem kui päriselus. Pildiallkiri ütleb: „Täna saab viisteist aastat päevast, mil sa mu ellu tulid.

See pole alati lihtne olnud, aga see ei ole meie suhet vääranud“, järgneb südamekeste rida.

Josiel on samuti sotsiaalmeediakontod, kuid tema ei postita neile midagi. Ainuüksi mõte riputada enda ja Walteri foto internetti, inimestele vahtimiseks ja hinnangute andmiseks, ajab teda kergelt iiveldama. Aga tal on hea meel, kui teised seda teevad. Ta on andunud jälgija. Ta ei postita kunagi, ei kommenteeri kunagi, ei märgi kunagi midagi meeldivaks. Ta üksnes vaatab.

Josie kuulab järgmise nädala jooksul ära peaaegu kolmkümmend Alixi taskuhäälingu osa. Ta kuulab lugusid naistest, kes on välja rabelenud sadat sorti hädadest: haigustest paranenud, pääsenud halbade meeste, vaesuse, sõja käest, tulnud välja vaimse tervise probleemidest ja tragöödiatest. Nad kaotavad lapsi, kehaosi, iseseisvust, nad saavad peksta, neid alandatakse, neid tehakse maha. Ja nad ajavad end jalgele, viimne kui üks, nad tõusevad ja leiavad endale sihi, mille olemasolust neil aimugi polnud. Taskuhäälingusari on auhindu võitnud ja Josie saab väga hästi aru, miks. Mitte üksnes naiste lood pole inspireerivad, vaid ka Alixi lähenemine on niivõrd empaatiline, niivõrd intelligentne, niivõrd inimlik, et ta suudab kõik intervjuud liigutavaks muuta. Josie üritas internetist Alixi kohta veel rohkem teada saada, kuid ei leidnud suurt midagi. Teda ennast on harva intervjueeritud ja ta on alati napolisõnaliseks jäänud. Josie eeldab, et tegemist on end ise üles töötanud naisega, kes oma elu juhib. Ta oletab, et Alixil on rääkida lugu, mis sarnaneb intervjueeritavate naiste omaga, ja Josie fantaseerib, kuidas tema tee taas Alixi omaga ristub ja nad teineteisele oma loo räägivad. Ehk võib Alix Josiele mingil moel mentoriks olla, talle näidata, kuidas saada inimeseks, kelleks tal on enda meelest alati olnud määratud saama.

Siis on ühel pärasõunal korraga Alixi Instagrami kontol uus foto. Tegemist on ühe ta lapse sünnipäevapeoga. Pildil

on õhupallid, millele on kirjutatud number üksteist, ja punapäine tütar on rietatud punkstiilis haldjaks ja isa seisab ta selja taga ning vaatab uhkelt pealt, kuidas tüdruk huuli prunditab, et puhuda ära küünlad suurel roosal tordil, ja teised inimesed seisavad nende taga, käed plaksutamiseks tõstetud, näol naeratus. Ja siis suurendab Josie foto tausta, kuni nähtavale ilmub midagi tuttavlikku. Koolipilt tahvilil inimeste selja taga, kaks last helesinise polosärgiga, millel on tumesinine logo. Ta taipab, et Alix Summeri lapsed käivad samas koolis, kus õppisid väikestena ka Roxy ja Erin, ja ühtäkki tunneb ta seda taas, seda veidrat ühendavat niiti, teadmist, et miski toob tema ja Alix Summeri kokku, miski universumist. Ta kujutab Alix Summerit ette samal mänguväljakul, kus ta on nii palju aastaid oma elust seisnud, sisenemas samasse üleköetud kantseleisse, et maksta kooliekskursioonide ja -toidu eest, istumas tihedalt teiste vahele litsutuna samal pingil sama väikese saali tagumises otsas, vaatamas aktusi ja jõluetendusi, samu helesiniseid koolivorme kuivama riputamata.

Sündinud samal päeval.

Samas haiglas.

Tähistamas samas pubis samal ajal neljakümne viiendat sünnipäeva.

Ja nüüd see.

See tähendab midagi. Ta on kindel, et tähendab.